

Niels Daels prædiken 2. søndag efter trinitatis

Taler

Niels Dael
Frimenighedspræst

Omstændigheder

En præcis datering af prædikenen kendes ikke, hvorfor prædikensamlingens udgivelsesår (1929) er angivet som dato.

Prædikentekst

Johannes' Første Brev kapitel 3, vers 13-18

1

"Alt som vi gaa, vi dog af Gud oplæres"

Matthæusevangeliet slutter med den Beretning, at de 11 Disciple drog til
5 Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus i Forvejen havde sat dem Stævne. Da de saa
ham, tilbad de ham. Men der var ogsaa nogle, der tvivlede. Der var nogle der
tvivlede! Det kunde oversættes med vaklede. Men om man siger det paa den ene
eller anden Maade, betyder det jo, at der var noget i Vejen med dem. Og det er
egentlig mærkeligt, at her, hvor de nu staar og faar deres sidste Befaling, og hvor
10 man synes, de skulde være færdige med Lærlingeforholdet, her er der endnu
nogle, der tvivler. Anderledes er det ikke med den Flok, som Jesus har opdraget
sig med det for Øje at gaa ud i hele Verden og kristne alle Folkeslag ved at døbe
dem og lære dem. I den Flok, som det nu hviler paa, dette Guds store
Fuldmagtsærinde, i den er der nogen, der tvivler. Hvad siger Jesus til det? Han
15 peger ikke paa dem, men han peger paa sig selv og siger: »Mig er given al Magt i
Himmel og paa Jord.« Han tænker ikke paa Disciplenes Evner, han tænker paa
sin egen Evne. Det er den, han bygger paa, naar der er Tale om at faa hele
Verden omvendt. Og saa skiller han ikke de tvivlende ud og lader dem blive
hjemme, naar de, som tilbad ham, sendes ud. Nej, han gør ingen Forskel paa
20 dem. Han sender dem alle.

Man skulde synes, at inden Folk fik et saadant Ærinde at gaa med, skulde de da
selv være klare. Der skulde ikke være nogen Tvivl tilbage hos dem eller Vaklen i
deres Sind. Men det var Apostlene ikke fri for i det Øjeblik, de blev sendt. Det
25 blev ganske vist ikke ved med at være saadan. Jesus ved, at det, som det gælder, er

at faa Folk i Gang, faa dem til at gaa, faa dem til at begynde. Og naar de bare kommer ind i dette Arbejde, saa sker det mærkelige, at saa kommer det, som de savnede til at begynde med. Dette, som ikke kunde komme ind i deres Sind ved,
30 at de hørte, dette fuldt hengivne, dette uden Tvivl, det kommer under den Vandring, som Jesus sender dem ud til. Jesus venter ikke, til de er helt sikre, han tør begynde med dem allerede, da de er vaklende. Det er under Vandringen, de styrkes, under Vandringen, at de forunderlige Skikkelser bliver til.

35 Da jeg fornylig overværede en Gudstjeneste i Vor Frue Kirke i København, saa jeg meget paa de 12 Apostelskikkelser, og jeg tænkte: Hvem var det nu, der tvivlede? Men det er ikke fortalt for os, og det er godt det samme, saa vi ikke skal have det at tænke paa, at den eller den havde begyndt saa svagt. For det kommer ikke an paa, om de fik smaat begyndt eller herlig begyndt, men bare paa, at de
40 fik begyndt med at gaa ind i dette Guds Almagts ærinde. Det er mærkværdigt, saa megen Hjælp der kan ligge i det at faa begyndt, at handle efter Guds Anvisning. Hvor smaat det saa er med Troen, hvor megen Tvivl der kan være med til at gøre et Menneske svagt, se at faa begyndt, saa skal Kræfterne nok komme.

45 Vi maa vandre Vejen for at kunne komme ind, saa Gud kan give os sine Gaver. Vil vi ikke gaa, kan han ikke give os dem. Jesus begyndte at sige til Apostlene: »Følg mig, saa skal jeg gøre Menneskefiskere af Jer.« De skulde ikke bare sidde og høre paa ham, men følge. Sommetider under Vandringen var de fortvivlede,
50 sommetider fyldte af Mod og Fortrøstning, men under Vandringen var det, at de udvikledes til Menneskefiskere. Derfor: Tro paa den Velsignelse, det er at vandre Guds Vej. »Alt som vi gaa, vi dog af Gud oplæres.«

Der kommer tit Opfordring til Mennesker om at bede for andre, bede til Gud,
55 om han vil hjælpe den og den, bede, om Gud vil være med i dette eller hint Arbejde, Missionen hjemme eller ude. Hvor dan kan det forstaas at bede for andre? Kan det gavne? Bliver Gud anderledes, fordi jeg beder for disse Mennesker? Skal Gud omvendes til at tage skønnere og varmere paa disse Mennesker? Kan der gennem min Bøn komme noget op i Guds Sind, som ikke
60 var der i Forvejen? Saadanne Spørgsmaal kan komme. Saa redder jeg mig med at tænke paa, at Bøn er ogsaa en Vandring. Idet jeg vandrer i Bøn til Gud, tror jeg, at der sker noget. Jeg tror, at der bliver noget til. Der er Velsignelse i det, om ikke for andre, saa for den, der beder. Der kan maaske ogsaa være Velsignelse for de andre, jeg har den Tro, at naar der vandres, saa sker det ikke forgæves.

Englen siger til Kvinderne ved Jesu Grav: »I skal ikke være bange, thi jeg veed, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger.« De søger. De er paa Vandring efter ham. Ganske vist, i Graven kan de ikke finde ham. Men de vandrer, saa godt de kan, 70 de søger ham der, hvor de mener at finde ham. Og det er dem, der søger, dem, som er i Lag med noget og vil noget, det er dem, der finder. Det er derfor, vi forstaar det ord saa godt i Brevet, jeg læste op før: »Den, der har denne Verdens Gods, men ser sin Broder lide Mangel og dog lukker sit Hjærte for ham, hvor skulde den sande Kærlighed til Gud kunne findes hos ham?« Jo, for vi maa være 75 paa Vandring. Er Guds Kærlighed kommen ind i vort Liv, er den kommen for at øve sin Velsignelse, medens vi vandrer. Det er paa den Maade, at den bevares. Johannes skriver ogsaa: »Vi veed, at vi er gaaet over fra Døden til Livet.« Hvoraf veed han det? Jo, for vi elsker Brødrene. Han mærker, at de vandrer i Kærlighed til Brødrene, saa fortæller det om, hvad allerede er sket, »vi er gaaet 80 over fra Døden til Livet.« Det er slet ikke som en Belønning. Nej, det begynder med, at vi har faaet Livet, og medens vi vandrer, medens vi lader det Liv ud folde sig i Kærlighed, faar vi Stadfæstelse paa, at vi er levende. Medens vi saadan lever og vandrer, faar vi mere og mere at vide om, mere og mere at mærke til Gudslivet. Under denne Vandring bliver det mere og mere muligt for Gud at 85 faa det ind i vort Sind, som vi mangler. Et af Salomons Ordsprog lyder saadan: »Køb Sandheden, sælg den aldrig!« Dette med at købe Sandheden maa være en Virksomhed, en eller anden Strid, men en Strid, som er nødvendig, for at Sandheden skal komme ind. Det er tit saadan, at et Menneske vil have Rede paa hele Sandheden, fuld Klarhed over Vandringen, inden han begynder at vandre. 90 Der er intet mere ufornuftigt. Nej, køb Sandheden, køb den! Arbejd for den! Strid for den! Men sælg den aldrig! Gaa aldrig paa Akkord! Faa aldrig nogen Fordel ud af den!

Tænk paa, hvad vi før har talt om, de to Disciple, som vandrer mod Emaus, eller 95 de ti Spedalske! Jesus helbreder dem ikke, medens de er hos ham. Nej, gaa! Medens de gaa, helbredes de mere og mere, naar de kommer frem til Præsten, er de helt rene. De skulde gaa denne Gang.

Der er en Fortælling i Gamle Testamente, som er saa oplysende i den 100 Henseende. Det var den Gang Jødefolket blev bortført i Fangenskab, at Profeten Jeremias fik den besynderlige Befaling af Gud, at han skulde købe en Ager i Hjemlandet. Jøderne havde naturligvis forsøgt at faa saa meget værdifuldt med sig som muligt ud i det fremmede. Saa hører Jeremias dette, du skal købe en

- 105 Ager. Han er saa vant til at lyde Gud, at han ikke kan lade være, skønt han ikke kan øjne nogen Mening i det. Han faar vejet Sølv af. Hele Retsforhandlingen, som Jøderne havde med Køb og Salg, foregaar. Alt det tager Tid, men Jeremias forstaaer endnu ingenting. Den Ager har jo ikke mindste Værdi for Jøderne nu. Men da hele Retsforhandlingen er forbi, kommer det paa een Gang op i hans
- 110 Sind som en Virkelighed, at engang skulde de komme igen, at engang skulde der af dem købes og sælges igen der i Landet. Jorden skal for dem faa Værdi igen. Saa kan Jeremias forstaa. Han skulde vandre denne Vej, gøre det, som kunde se ud til at være saa unyttigt, inden han kunde faa Forvisningen om Tilbagekomsten.
- 115 Mon ikke det er saadan med os, naar vi ser tilbage i vort Liv. Hvornaar var det, at det begyndte at klare sig for os? Det var den Gang, vi tog os sammen til at begynde at vandre. O, hvor var det smaat. Men naar vi blot begyndte, saa kom Kræfterne.
- 120 Er det ikke det samme her i Evangeliet? De, som ikke skal faa Glæden at smage, er det ikke dem, som ikke vil begynde at vandre! Alt er forberedt fra Guds Side, bare de vil vandre. Den, som vil vandre, kan komme med, hvor ussel han saa er. Derfor kan jeg se mig saa glad paa Skovgaards Billede over den store Nadver, den Virksomhed, der er over det hele, over Tjenerne med at faa Gæsterne ind.
- 125 Jeg veed ikke, hvordan han har kunnet faa denne Bevægethed over alle Skikkelser.

Ja, Gud hjælpe os til at vandre! Amen i Jesus Navn! Amen.

130

Kilde

Manuskript taget fra Niels Dael (1929) "Nye Prædikener". Kbh : H. Aschehoug & Co.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

135

Tags

2. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/niels-daels-praediken-2-sondag-efter-trinitatis>

140